

Don Bosco's Compassion

Don Bosco's Compassion

Good morning, everyone. This is today's Dharma Espresso on Don Bosco's Compassion.

Page | 1 Yesterday, we talked about *Avalokiteshvaraya*, or "*Pwo Lu Jye Di Shau Bwo La Ye*". We talked about the meaning of "looking deeply" which implies deep listening, experiencing things without getting attached anywhere, looking inside or outside of our self, and looking deeply at ourselves without getting stuck. We also discussed an important phrase: "looking deeply for peace and self-mastery". Looking deeply here also denotes expressing your care and concern to others. Why is it so? It's because if you ponder or reflect upon yourself without bringing forth an act of compassion, then your contemplation is following the path of transcending worldliness, the path of self cultivation. If you see the suffering of living beings, what would you do to alleviate their suffering? That is how the mind of a Bodhisattva would work. What would I do if I see living beings suffering?

Let me tell you the story of Saint Don Bosco. If you used to be a Boy Scout, you must have heard his name. Don Bosco was a Catholic priest. He was also called John Bosco, but I learned the name Don Bosco in my childhood in Vietnam. I knew a Boy Scout troop named after him. I did not know who he was back then, but now I used Google search and learned who he was.

I tell you his story because it deeply affected me while I studied Buddhism. Do you know why?

St. Don Bosco was an Italian, born in Turin, an Italian town famous for the shroud that covered the face of Jesus Christ— the Shroud of Turin. Turin was very well-known in the old days, and was the birthplace of many outstanding people.

St. Don Bosco was a renowned person, known as "the Father and Teacher of Youth". What touched me the most was that he developed a teaching method for the youth. He was born in 1815 and died in 1888, at the age of 72. In his lifetime, which was also the era of the industrial revolution, a lot of children were exploited in workshops. They were not protected by any labor law at the time. Therefore, a lot of them were enduring hardships, and a lot of them were orphans as well. Not only were they ill-treated, but they also had nobody to turn to. A big highlight in the life of St. Don Bosco was that he established a place for these youngsters to live in his home. At first, he raised 5 or 10 children. In 1852, he raised 36 children. We can't bring up that many children nowadays. He cared for those 36 children with no money. In 1861, 9 years later, he brought up 800 orphans. He used the teaching method called the Salesian Preventive System, to educate the young on how to develop their personal character.

There are three pillars for the development of personal character:

The first is reasoning. We need to be reasonable to understand what we do. This is what I call Perfect Harmony - being skillful while working. Know the proper process for doing things and doing them with reason.

Don Bosco's Compassion

The second is religion, i.e. faith. We need to have faith. You see that nowadays, our youths lose faith, no one believing in anyone else. We need to have faith, either in God, in the Buddha, in the Bodhisattvas, or in Kwan Yin Bodhisattva.

The third is loving-kindness, an important trait in Buddhism. What St. Don Bosco taught was to always be sweet, gentle, and kind.

Page | 2

Reason, religion, and loving-kindness are the three cornerstones. When I read about St. Don Bosco a long time ago, I was shaken. Now, when I recite "*Pwo Lu Jye Di Shau Bwo La Ye*", I remember him. Do you know what I think? I think this is the development of compassion, of looking deeply to empathize with suffering. Not many people can be like St. Don Bosco, transforming his compassion, his deep looking into the sacrifice for the sake of helping the young.

We'll end today's talk with one more philosophy from St. Don Bosco: "All children need love, and they need to know that they are loved. It is not good if they don't know that we love them." It means there should be a mutual understanding between the two parties, and the child needs to feel loved. That kind of love is not spoiling, which would ruin the child. That kind of love touches the child's heart, transforming him from being a juvenile delinquent to a decent person. Expressing that love to our juniors is an art. You might think "I need to go find some orphans". No. You can express that love to your juniors, 5 or 10 years younger, regardless of how many years they are younger than you. The greatest thing in the universe is how you show them your love and care that can touch their hearts. We can connect with another person's heart by making them feel the warmth of our love. That is why it is the greatest thing in life.

St. Don Bosco devoted his whole life to educate the young to be able to feel love, thus changing their lives with love. What a great person he was! So, when we recite "*Pwo Lu Jye Di Shau Bwo La Ye*", don't forget that reciting the mantra is not enough. Put that love into action by showing our caring, by doing things for people who are younger, or who have less experience than we do. Do it in such a way that they can feel our care and our love. That is why we not only recite the Great Compassion Mantra, but we also need to be able to see through all things in order to understand and to feel the suffering of living beings. Then we can work on alleviating their suffering by touching their hearts with our love.

Thank you for listening to my Dharma Espresso this morning. I wish you a day of joy and serenity.

Dharma Master Heng Chang

(Translated and transcribed by Compassionate Service Society)

Don Bosco's Compassion

Don Bosco's Compassion

Good morning, Các Bác, các anh chị, đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay.

Page | 3

Hôm qua mình nói tới Avalokiteshvaraya, có nghĩa là: “*Bà lô kiết đế thước bát ra da*”. Mình nói tới ý nghĩa của chữ “Quán”. Quán là lắng nghe, và chứng nghiệm, cảm nghiệm lại mà không bị kẹt ở đâu cả. Nhìn trong, nhìn ngoài, nhìn vào chính mình mà không bị kẹt. Và mình nói tới cách quan trọng nhất trong câu: “*Quán tự tại*”, chữ “Quán” này cũng có nghĩa là bày tỏ một sự quan hoài, một tấm lòng của mình đối với người khác. Tại vì nếu Quán, nếu nhìn, mà mình không đem một hành động nào của tình thương, thì cái Quán đó chỉ là cái Quán của phương pháp xuất tục, là phương pháp chỉ mình tự tu thôi. Nếu mình thấy được nỗi đau khổ của chúng sinh thì mình làm gì để vui bớt sự đau khổ đó? Đó là cái tâm thái của Bồ tát. Mình thấy người ta khổ thì mình làm gì?

Bây giờ Thầy xin kể các Bác câu chuyện của ông Don Bosco. Nhiều Bác đi hướng đạo hồi xưa có lẽ đã từng nghe nói tới cái tên này rồi. Don Bosco là tên của một vị Cha trong đạo Catholic thường còn được gọi là John Bosco. Nhưng Don Bosco là tên mà Thầy nghe lúc Thầy còn nhỏ ở Việt Nam. Thầy đã từng nghe đoàn hướng đạo tên là Don Bosco rồi. Hồi đó mình nghe mình không hiểu, bây giờ mình Google thì mình biết Ngài là ai.

Thầy kể các Bác nghe chuyện này vì nó ảnh hưởng rất lớn trong sự nghiên cứu của Thầy về Phật pháp. Bác biết sao không? Ngài Don Bosco là người Ý, sanh ra ở vùng Turin. Turin là một tỉnh, chắc là các Bác đã từng nghe nói tới, nổi tiếng về tấm khăn mà mình đắp lên khuôn mặt của Đức Chúa, “The Shroud of Turin”. Turin là một chỗ rất nổi tiếng xa xưa, và có rất nhiều người xuất sắc từ nơi vùng Turin mà ra.

Ngài Don Bosco là một người nổi tiếng. Ngài có tên là “Father and Teacher of Youth”, tức là người Cha và người Thầy của các em trẻ. Nhưng có một điều làm cho Thầy xúc động nhất, vì Ngài là người sáng lập ra một lối giáo dục cho các em trẻ. Ngài sinh ra khoảng 1815 cho tới khoảng 1988 khi Ngài mất đi, thọ 72 tuổi. Trong thời đại của Ngài sống, mình gọi là cách mạng của công nghiệp, cho nên có rất nhiều trẻ em bị lợi dụng đi làm việc. Hồi đó không có luật lệ gì để bảo vệ các em. Cho nên nhiều con em trẻ bị đày đọa, và rất nhiều người bị mồ côi cha mẹ. Những em đó chẳng những bị ngược đãi mà cũng không có chỗ dựa. Một cái highlight lớn trong đời của Ngài Bosco là lập ra một chỗ nuôi các em, chỗ đó là nhà của Ngài. Lúc đầu Ngài nuôi 5, 10 đứa; năm 1852, Ngài nuôi 36 đứa. Bây giờ mình đâu có thể nào nuôi được nhiều như vậy các Bác. Ngài nuôi 36 đứa mà không có tiền bạc gì hết. Đến 1861, tức là 9 năm sau, Ngài nuôi được 800 em mồ côi cha mẹ, gọi là orphans. Ngài dạy cho phương pháp giáo dục, mà bây giờ người ta gọi là Salesian Preventive Education, dạy cho trẻ em biết làm sao phát triển cá tánh của nó.

Có 3 cột trụ của sự phát triển cá tánh:

Thứ nhất, là Reasoning, là mình phải lý trí, mình phải hiểu rõ được chuyện mình làm, bây giờ Thầy gọi là Viên Dung đó. Làm việc phải như thế nào, cái gì mình cũng phải có lý trí.

Thứ nhì, là Religion, là đức tin, mình phải có lòng tin mới được. Các Bác thấy bây giờ nhiều khi con trẻ của mình không còn ai tin vào ai nữa, mất đi cái lòng tin. Phải có cái lòng tin, lòng tin vào Thượng đế, lòng tin vào Phật, vào Bồ tát, lòng tin vào Đức Quan Thế Âm Bồ tát.

Don Bosco's Compassion

Thứ ba, là Loving-kindness, đặc tính rất là quan trọng trong nhà Phật mà Ngài Bosco dạy là cái gì? Cái sự hiền từ, nhẹ nhàng, lúc nào cũng kind cả, lúc nào cũng hiền lành cả.

Ba điều đó: Reason, Religion, Loving-Kindness, là ba cái rường cột. Khi Thầy đọc về Ngài Don Bosco, cách đâu khá lâu rồi, Thầy cũng chấn động. Bây giờ khi nói lại câu: “*Bà lô kiết để thước bát ra da*”, thì mình nhớ lại Ngài. Thầy mới nghĩ rằng, các Bác biết không? Mình gọi là phát triển tình thương, phát triển cái nhìn, cái Quán đó, nhìn mà cảm thông cái đau khổ. Nhưng có mấy người được như Ngài Don Bosco, biến tình thương, biến cái nhìn đó thành một sự hy sinh để giúp những con trẻ.

Một triết lý cuối cùng trước khi mình kết luận câu chuyện ngày hôm nay. Ngài nói: “Các em trẻ, em nào cũng cần phải được thương, nhưng mà nó cần được biết là nó được thương, mình thương nó, mà nó không biết thì cũng không được”. Tức là có một sự cảm thông giữa hai bên, và đứa trẻ phải biết là nó được thương. Tình thương đó không phải là spoil, tức là hư đốn. Tình thương đó xúc chạm tới con tim, làm cho nó thay đổi từ chỗ hư đốn trở thành con người đáng hoàng. Sự phát triển tình thương đó là cả một nghệ thuật mà chúng ta, những người lớn, làm sao để bày tỏ cho những người trẻ hơn. Nhiều khi các Bác nghĩ, mình phải đi tìm những đứa trẻ mồ côi. Không, Bác bày tỏ cho những người nhỏ tuổi hơn Bác được rồi, nhỏ hơn 5, 10 tuổi; nhỏ bao nhiêu cũng được cả. Bày tỏ tình thương, sự quan hoài đó như thế nào mà làm cho con tim người đó có thể cảm nhận được; cái đó là điều vĩ đại nhất của vũ trụ. Mình có thể đi vào trong con tim người khác bằng cách làm cho họ cảm được sự ấm áp của tình thương. Cho nên đó là một điều vĩ đại nhất của con người của mình.

Ngài Don Bosco hy sinh cả cuộc đời của Ngài để dạy cho những em trẻ làm sao cảm nhận được tình thương, thay đổi cuộc đời của họ bằng tình thương. Các Bác thấy vĩ đại không? Cho nên khi mình đọc câu chú: “*Bà lô kiết để thước bát ra da*”, mình đừng quên rằng mình đọc không chưa đúng, mình phải hiện thực tình thương đó bằng sự quan hoài, mình hãy tìm cách làm những chuyện nhỏ nhỏ cho những người trẻ hơn, cho người thiếu tuổi tác hơn mình, cho người thiếu kinh nghiệm hơn mình. Để họ cảm được rằng mình quan hoài, mình thương thế nào đó. Thưa các Bác, đó là lý do tại sao chúng ta không những phải trì chú Đại Bi, mà chúng ta hãy cùng nhau hiện thực đức tính nhìn xuyên qua tất cả vạn sự, thấy được, cảm được cái đau khổ của chúng sinh và làm sao vơi bớt cái đau khổ đó bằng cách xúc chạm con tim của họ bằng tình thương của mình.

Cám ơn các Bác đã thưởng thức bài café Pháp sáng nay. Chúc các Bác một ngày vui và tĩnh.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Nhóm Đánh Máy và Phiên Dịch Hội Từ Bi Phụng Sự thực hiện.